

Velkei Sarolta A Férjével

Ez valami baráti összejövetelen készülhetett, de nem tudom, hol. Én hátul állok, előttem balra ül a férjem. A családban én vagyok az egyedüli zsidó. Én tartottam a vallást, mert anyukám is tartotta. De most már modern emberek vannak, semmit sem tartanak. Öt-hat évvel ezelőtt még jártam templomba ünnepekkor. De nincs Munkácson zsidó templom, csak kis templomocskák vannak, ott imádkoznak. A régi zsidó templom nincs meg, a helyén ma egy áruház van. Én oda nem megyek, ott nekem olyan furcsa. Egy templomból csináltak egy áruházat, voltam ott bent, de nem szeretek ott lenni. Hogy zsidó voltam, nem tudtam letagadni. 1945-ben vagy 1946-ban hozzámentem egy keresztény emberhez, a Velkeihez. Jó ember volt, engem szeretett. A gyermekeim meg fele zsidó, fele keresztények. A házasságom alatt is tartottam a zsidó ünnepeket. Tartottuk, mert nem volt vallásos ember a férjem. Azt mondta, ahová te mész, megyek én is. Csak a nagyobb ünnepeket tartottuk. Egy ideig sikerült még kóser háztartást is vezetnem, de nem sokáig, mert már nem létezett metsző. Amikor én tartottam az ünnepeket, a férjem mindent, amit kellett, megcsinált. Eleinte, amíg a gyermekek kicsik voltak, zsidó vallásra neveltük, de aztán nem akartam, hogy zsidók legyenek többen, hogy fogják őket üldözni. A férjem nem mondott semmit. Volt antiszemitizmus, de én nem törődtem velük. Még korzózni is jártam. Vasárnap reggel kijöttem a korzóra, ott, a Fő úton volt a korzó, magyar lányokkal mentem mindig. Vasárnap jöttem ki, felöltöztem, kalapba, elegánsan, mint egy dáma. Aztán a gyerekeket is vittem, bár a fiúk inkább halászni mentek. Az 1960-as, 1970-es években jó volt. Jártam külföldön, voltunk nyaralni. Magyarországra utaztunk, Velkeiékhez mentünk, rokonokhoz. A férjemmel minden évben mentünk Magyarba, de messzebb nem mentünk sehova. A gyerekek mentek.